

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: X, narozený X
státní příslušnost: X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2021, č. j. MV-192806-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2021, č. j. OAM-19116-26/TP-2019, MV-201909-5/OAM-

Shodu s prvopisem potvrzuje:

2020. Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky po pěti letech pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě shrnul časový sousled jeho předcházejících žádostí, kdy uvedl, že byl celkem dvakrát žadatelem o mezinárodní ochranu ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Poprvé v období od 5. 9. 2013 do 4. 2. 2016, podruhé v období od 22. 3. 2016 do 17. 1. 2019. Dne 31. 1. 2019 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Současně podal žádost o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které bylo vyhověno, a dlouhodobé vízum bylo vydáno s platností od 11. 3. 2019 do 28. 7. 2019. Dne 30. 5. 2019 podal žalobce žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem strpění podle § 43 zákona o pobytu cizinců, která byla pravomocně zamítnuta dne 11. 6. 2021.
3. Žalobce rozporoval nesplnění podmínky § 68 zákona o pobytu cizinců, a to vzhledem k posouzení jednotlivých pobytových oprávnění, kterými disponoval v uplynulých pěti letech před podáním žádosti. Žalovaný měl posuzovat období od 19. 12. 2014 (pozn. soudu, žalobce v žalobě uvádí zjevně chybný rok 2016) do 19. 12. 2019.
4. Období od 19. 12. 2014 do 17. 1. 2019, tedy do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci žaloby žalobce proti zamítnutí jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, lze dle žalobce do období nepřetržitosti započítat. Žalovaný uvedl, že podle § 68 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 2 odst. 2 zákona o azylu je vyloučena započitatelnost této doby, neboť žalobci nebyl udělen azyl ani doplňková ochrana. Žalobce tento závěr rozporoval, jelikož do doby pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se započítává podle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany, přičemž žalobce odkázal na § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve spojení s odkladným účinkem žaloby dle § 32 odst. 5 zákona o azylu.
5. Žalobce v odvolání namítal, že žalovaný nepostupoval ve smyslu eurokonformního výkladu směrnice (pozn. soudu, žalobce ji blíže neoznačil, viz vypořádání žaloby níže) a odpovídající judikatury Soudního dvora Evropské unie, a domáhal se, aby bylo prvostupňové rozhodnutí posouzeno za pomoci nepřímého účinku směrnice. Žalovaný se k této odvolací námitce v rámci napadeného rozhodnutí nijak nevyjádřil, pouze odkázal na § 68 odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce spatřoval nejednoznačnost výkladu žalovaného ve skutečnosti, že důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu podle § 43 zákona o pobytu cizinců byl výklad žalovaného ohledně vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu a jeho následné pokračování. Žalovaný zastával názor, že ve věci vydání povolení k dlouhodobému pobytu je každé udělené vízum za účelem strpění pobytu a jeho následné pokračování v podobě dlouhodobého pobytu za účelem strpění vázáno na konkrétní řízení o vydání povolení. Uvedený výklad žalovaného nemá oporu v zákoně o pobytu cizinců. Poté, co bylo řízení o vydání povolení k trvalému pobytu skončeno dne 11. 7. 2019, pobýval žalobce na území v rámci fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, což vyplývalo ze žádosti o vydání dlouhodobého pobytu za účelem strpění podané dne 30. 5. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

6. Žalovaný se odmítl dostatečně zabývat situací žalobce, a tím rezignoval na povinnost zjistit stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobní námitka je totožná s námitkou odvolací a v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a spisový materiál.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož žalobce na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil.
10. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.
 - Podle § 68 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odstavce 1 započítává doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zákona o azylu.
 - Podle § 68 odst. 2 písm. d) bod 2 zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odstavce 1 započítává jednou polovinou doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu.
 - Podle § 68 odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území; to neplatí, pokud cizinec následně na území pobýval na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydané podle § 43 zákona o pobytu cizinců.
 - Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí žadatelem o udělení mezinárodní ochrany cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec, který požádal o udělení mezinárodní ochrany v jiném státě, který je vázán přímo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

použitelným předpisem Evropské unie, a Česká republika jej převzala na své území za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

- Podle § 2 odst. 2 zákona o azylu se azylantem rozumí cizinec, kterému byl podle tohoto zákona udělen azyl, a to po dobu platnosti rozhodnutí o udělení azylu.
 - Podle § 2 odst. 3 zákona o azylu se osobou požívající doplňkové ochrany rozumí cizinec, kterému byla udělena doplňková ochrana, a to po dobu platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany. Osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí dále cizinec, který podal v době platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany žádost o prodloužení doplňkové ochrany, a to do doby nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o této žádosti.
11. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti. Dle evidenční karty žadatele B001798 podal žalobce dne 5. 9. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž rozhodnutí o jejím zamítnutí nabylo právní moci dne 24. 11. 2014. Následně byla podána žaloba, která byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2015, č. j. 29 Az 45/2014-70. Kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 26. 1. 2016, č. j. 8 Azs 174/2015-25.
 12. Dle evidenční karty žadatele B004449 podal žalobce dne 22. 3. 2016 druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž rozhodnutí o jejím zamítnutí nabylo právní moci dne 13. 9. 2016. Následně byla podána žaloba i proti tomuto rozhodnutí, která byla taktéž zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2017, č. j. 32 Az 38/2016-72. Kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 397/2017-45, které nabylo právní moci dne 17. 1. 2019.
 13. Dále bylo žalobci uděleno vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s platností od 11. 3. 2019 do 28. 7. 2019, na které navazovala obdobná víza s platností od 29. 7. 2019 do 26. 10. 2019 a od 23. 10. 2019 do 3. 4. 2020.
 14. Nezbytnou podmínkou pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců je nepřetržitý pobyt žalobce na území po dobu nejméně pěti let ke dni podání žádosti. Rozhodné je proto časové období od 19. 12. 2014 do 19. 12. 2019, což odpovídá závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, podle kterého „[s]tanoví-li zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro přiznání postavení rezidenta podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány v souladu s požadavky směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se v důsledku nepřímého účinku článku 4 citované směrnice zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt.“.
 15. Nejprve se soud zabýval otázkou započitatelnosti období od 19. 12. 2014 do 17. 1. 2019, ve kterém byl žalobce v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce namítal, že tato doba měla být započítána na základě § 68 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zde však žalobce nepřipustně zaměňuje pojem „azylant nebo osoba požívající doplňkové ochrany“, který je definovaný v § 2 odst. 2 zákona o azylu, s pojmem „žadatel o udělení mezinárodní ochrany“ podle § 2 odst. 12 písm. b) zákona o azylu. Z výše uvedených správních řízení vyplývá, že obě žádosti žalobce o udělení azylu byly zamítnuty, přičemž žaloby ve správním soudnictví nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje:

úspěšné. Žalobci tedy nebyl udělen azyl nebo doplňková ochrana. Nenaplnil tak hypotézu § 68 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože mu nemohla být tato doba započítána do doby pěti let nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke značné obecnosti námítky žalobce soud pouze pro úplnost uvádí, že ze stejného důvodu nemohla být tato doba započítána podle § 68 odst. 2 písm. d) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť ani jedno z řízení o žádosti o udělení azylu nevedlo k jeho udělení.

16. V otázce započitatelnosti období od 18. 1. 2019 do 19. 12. 2019 se žalobce dovolává směrnice a případné judikatury Soudního dvora Evropské unie, kterou nijak nekonkretizoval. Soud doplňuje, že vzhledem k předmětu řízení a obsahu správního spisu měl žalobce na mysli směrnici Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 (dále jen „směrnice“). Ve své následné argumentaci se však žalobce dovolává pouze toho, že mělo být v jeho případě použito nepřímého účinku směrnice, tedy eurokonformního výkladu vnitrostátního práva v otázce posouzení splnění podmínky § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
17. Soud při posouzení započitatelnosti tohoto období přihlédl k § 68 odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle kterého se do doby pobytu ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezapočítává doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění. Žalobce nijak neprokázal, že by v návaznosti na platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění bylo vyhověno jeho žádosti o vydání dlouhodobého pobytu za účelem strpění podle § 43 zákona o pobytu cizinců, a proto nelze aplikovat možnost započítání této doby podle § 68 odst. 3 písm. e) část za středníkem zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu navíc vyplývá, že žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podaná dne 30. 5. 2019, vedená pod sp. zn. OAM-11915/DP-2019 byla zamítnuta dne 6. 4. 2020, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto žalovaným v rozhodnutí ze dne 11. 6. 2021, č. j. MV-70564-4/SO-2021, tedy před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí dospěl ke správnému závěru o nemožnosti započítat dobu pobytu na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění do doby oprávněného a nepřetržitého pobytu ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
18. Oprávněný a nepřetržitý pobyt na území ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je možné vykládat v souladu se zněním směrnice tak, že je myšlen pobyt na území na základě uděleného přechodného bytového oprávnění, nikoli pouze na základě oprávněného pobytu žalobce v důsledku podané žádosti o vydání bytového oprávnění, neboť tímto způsobem by mohl žalobce prodlužovat svůj pobyt na území bez faktického bytového oprávnění. Zákon o pobytu cizinců přitom taxativně stanovuje výčet dob, které je možné započítat do doby pobytu ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a které započítat možné není. Z obecné formulace žalobních námitek pak není zřejmé, v čem konkrétně spatřoval žalobce rozpor vnitrostátního práva se zněním směrnice.
19. Současně soud zjistil, že není pravdivé tvrzení žalobce, že se žalovaný žádným způsobem nevyjádřil k námitce nezbytnosti užití eurokonformního výkladu, neboť s touto námitkou se žalovaný vypořádal na straně 7 napadeného rozhodnutí. Uvedené odůvodnění shledal soud jako dostatečné a odpovídající konkrétnosti odvolací námítky žalobce.
20. Lze dodat, že pokud žalobce namítal splnění podmínky uvedené v § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud upozorňuje, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje:

strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla předmětem dotčeného správního řízení. Současně zamítnutí žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem strpění podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a následné rozhodnutí o oprávněm prostředku nepředstavuje podkladové rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť je možné proti takovému rozhodnutí podat samostatnou žalobu. Důvody pro zamítnutí takové žádosti tedy nemohou být předmětem soudního přezkumu v nynějším řízení.

21. Na základě výše uvedených úvah soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo správné a zákonné, neboť žalobce nesplnil podmínku oprávněného a nepřetržitého pobytu na území v délce alespoň pěti let před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu na území po pěti letech podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. února 2023

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Shodu s prvopisem potvrzuje: